

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ ΣΤΟ ΣΕΙΝΤΙΣΑΪΝ... ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ.

Ρ. Λ. ΣΤΑΪΝ

NETFLIX

ΔΕΙΤΕ ΤΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ
ΟΔΟΣ ΤΡΟΜΟΥ
ΣΤΟ NETFLIX

ΟΔΟΣ
ΤΡΟΜΟΥ
ΤΟ ΝΕΚΡΟ ΑΓΟΡΙ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

1

Να με λοιπόν, αγαπημένο μου Ημερολόγιο, έτοιμη πάλι να σου εκμυστηρευτώ. Έτοιμη να βγάλω τα εσώψυχά μου, όπως κάνω πάντα, μόνο σε εσένα. Εδώ μόνο μπορώ να ανοίξω την καρδιά μου και να μιλήσω για όσα πραγματικά νιώθω. Πόσα σιλό με έχουν βοηθήσει να μοιραστώ την ιστορία μου με εσένα; Πόσες νύχτες έχω αποκοιμηθεί με το κεφάλι γερμένο πάνω στις ανοιχτές σου σελίδες, με το χέρι να κρατάει ακόμη το σιλό, λες και θα μπορούσα να γράψω τις σκέψεις μου στον ύπνο μου;

Φυσικά, οι γονείς μου δεν καταλαβαίνουν γιατί περνάω τόσες ώρες σκυμμένη πάνω στο γραφείο μου, γράφοντας τη μια αράδα μετά την άλλη, ξεγυμνώνοντας την ψυχή μου, ενώ θα μπορούσα να κάνω ένα σωρό πράγματα για να διασκεδάσω. Εσύ όμως καταλαβαίνεις, φιλαράκι. Ουφφ...

Εντάξει. Να αρχίσουμε σήμερα με μερικές λεπτομέρειες; Αφού είναι καινούριο αυτό το ημερολόγιο, θα αρχίσω από την αρχή. Είμαι η Κέιτλιν Ντόνελι. Είμαι δεκαεφτά, στην τελευταία τάξη του Λυκείου Σέιντισταϊντ. Δεν είμαι και τόσο χάλια. Θα 'λεγα πως είμαι εφτάρι.

Έχω μάλλον ωραία, ξανθωπά κυματιστά μαλλιά, που

φτάνουν μέχρι τους ώμους μου. Δεν είμαι ούτε πολύ ψηλή ούτε πολύ κοντή ούτε πολύ παχιά ούτε πολύ αδύνατη. Έχω καλό χαμόγελο, αν και τα δύο μπροστινά μου δόντια πετάνε λίγο. Η φίλη μου, η Τζούλι, λέει ότι τα μάτια μου είναι το καλύτερο χαρακτηριστικό μου, γιατί είναι τόσο στρογγυλά και σκούρα και σοβαρά.

Μένω στο ίδιο σπίτι στην οδό Μπανκ, δύο τετράγωνα από το εμπορικό κέντρο του Σέιντισαϊντ, όλη μου τη ζωή. Οι γονείς μου κι εγώ είμαστε μόνο. Η Τζένιφερ, η μεγαλύτερη αδελφή μου, μετακόμισε στο Λος Άντζελες για να γίνει σεναριογράφος.

Η Τζεν είναι το ταλέντο της οικογένειας, μέχρι στιγμής όμως τον περισσότερο καιρό κάνει τη σερβιτόρα σε ένα φαστφουντάδικο με τάκος στο Γουέστγουντ. Νομίζω πως περισσότερο γράφω εγώ παρά εκείνη, ξέρω όμως πως μια μέρα θα αλλάξει η τύχη της. Είναι πολύ έξυπνη και προχωρημένη, και πάντα τα καταφέρνει.

Δεν ήμασταν ποτέ πολύ δεμένες η Τζεν κι εγώ, μάλλον γιατί είναι σχεδόν έξι χρόνια μεγαλύτερη από εμένα. Μπορούσα όμως να της μιλήσω για πράγματα που με απασχολούσαν. Πάντα δηλαδή. Και μου λείπει πολύ.

Μιλάμε στο FaceTime πού και πού, δεν είναι όμως το ίδιο. Υπάρχει κάτι σαν αμηχανία, ίσως γιατί η Τζεν νιώθει πως είναι κοντά έναν χρόνο στο Λος Άντζελες και κανείς δεν έχει δείξει ενδιαφέρον για τα γραπτά της. Κι είναι από εκείνους που σιχαίνονται την αποτυχία.

Δε με νοιάζει αν δε δει κανείς τα δικά μου γραπτά, Ημερολόγιο. Η αλήθεια είναι πως δε θέλω να τα δει κανείς

ποτέ. Νομίζω πως θα έτρωγα μεγάλη φρίκη αν διάβαζε κανείς τι σκέφτομαι πραγματικά και μάθαινε πόσο αλλόκοτη είμαι. Για αυτό έχω το τετράδιο κλειδωμένο και το κλειδί σε μια αλυσίδα γύρω από τον λαιμό μου.

Προσωπικό. Μακριά. Εσένα λέω.

Δηλαδή δε νομίζω στ' αλήθεια πως είμαι αλλόκοτη. Απλώς δεν ταιριάζω με την υπόλοιπη οικογένειά μου. Είναι όλοι τους τόσο δυναμικοί και φιλόδοξοι και παίρνουν τόσο σοβαρά τη ζωή, ενώ εμένα μου αρέσει κυρίως να περνάω καλά. Ξανά *ουφφ*.

Είναι τόσο σύντομη η ζωή. Το έχω μάθει από την καλή. Ξέρεις τι εννοώ, Ημερολόγιο. Μόνο εσύ ξέρεις.

Κανείς άλλος δεν ξέρει την αληθινή ιστορία. Κανείς δε θα το πίστευε.

Από τότε που πέθανε ο Μπλέιντ, η ζωή μου είναι σκέτη θλίψη. Και φόβος.

Δε νομίζω πως θα γίνω ποτέ ξανά το χαρούμενο, αστείο άτομο που αγαπούσε τη διασκέδαση. Φίλοι και γονείς προσπαθούν απεγνωσμένα να με βγάλουν από τη μαυρίλα που νιώθω.

Πώς μπορούν όμως να τα καταφέρουν; Ποτέ δε θα γίνει αυτό.

Ήμασταν τέλειοι οι δυο μας, ο Μπλέιντ κι εγώ. Τέλειοι... από την πρώτη εκείνη νύχτα που γνωριστήκαμε. Δεν ήταν τέλεια εκείνη η νύχτα, Ημερολόγιο. Είχα πέσει πάνω στην Ντίνα Φίαρ εκείνη τη νύχτα.

Όλη μου τη ζωή έμενα στο Σέιντσιαϊντ και ποτέ δε

είχα μιλήσει σε κανέναν από την οικογένεια Φίαρ. Και να που το χέρι μου ξαφνικά έχει ιδρώσει και δυσκολεύομαι να κρατήσω το σιλό, όσο θυμάμαι... όσο σκέφτομαι την Ντίνα Φίαρ κι όλο το σκοτάδι που έφερε μαζί της.

Και τον καημένο τον Μπλέιντ. Τον όμορφό μου Μπλέιντ. Πώς μπορούσα να ξέρω πως θα τον είχα για τόσο λίγο; Πώς μπορούσα να ξέρω πως θα πέθαινε με τέτοιο φριχτό τρόπο;

Πρέπει να σταματήσω. Τα δάκρυά μου μουτζουρώνουν τη σελίδα. Και κρατάω τόσο σφιχτά τώρα το σιλό. Θέλω να το μπήξω... να το μπήξω... να το μπήξω...

2

Μοιάζει τόσο μακρινό, κι όμως έχουν περάσει μερικές βδομάδες μόνο, Ημερολόγιο. Η Τζούλι, η Μιράντα κι εγώ ήμασταν στριμωγμένες σε ένα πίσω τραπέζι στο Λέφτις. Είναι το μπεργκεράδικο απέναντι από το λύκειο. Δεν είναι χάλια το φαγητό στο Λέφτις, πιο πολύ όμως πάμε για να δούμε ποιος άλλος είναι εκεί. Στέκι είναι. Έτσι θα το αποκαλούσαν σε όλες εκείνες τις σαχλοταινίες.

Ήταν Παρασκευή βράδυ, λίγο μετά τις εννιά. Σχεδόν όλα τα τραπέζια ήταν γεμάτα παιδιά από το σχολείο μας. Μερικοί μεγάλοι με ύφος βλοσυρό ήταν μαζεμένοι στον μπροστινό πάγκο και περίμεναν τραπέζι. Μάλλον δεν τους άρεσαν οι δυνατές φωνές και τα ασταμάτητα γέλια.

Νομίζω πως οι μεγάλοι σιχαίνονται γενικά τους έφηβους. Γιατί τους ζηλεύουν. Θα προτιμούσαν να είναι έφηβοι παρά αυτό που είναι.

Ένας δυνατός θόρυβος μας έκανε να τιναχτούμε όλοι. Μία σερβιτόρα είχε ρίξει έναν δίσκο με ποτήρια. Στο εστιατόριο έπεσε για μερικά δευτερόλεπτα σιωπή. Ύστερα όλοι άρχισαν να χειροκροτούν.

Γύρισα πάλι προς την Τζούλι και τη Μιράντα. «Τι έλεγα;»

«Για τον εαυτό σου, φυσικά» είπε η Μιράντα. Είναι η έξυπνη της παρέας, με χιούμορ που τσακίζει κόκαλα.

«Καλά, αφού είναι το αγαπημένο μου θέμα» αποκρίθηκα.

«Μας έλεγες για το αγοράκι που του έπεσε το ποπκόρν»
είπε η Τζούλι.

«Α. Ναι. Λοιπόν, δεν μου επιτρέπεται να δώσω άλλο. Ο Ρίκι, ο υπεύθυνος, λέει ότι δε δίνουμε δωρεάν ποπκόρν σε κανέναν. Εγώ όμως περίμενα να φύγει ο Ρίκι από τον πάγκο του ποπκόρν και έδωσα στον μικρό άλλο κουτί».

«Τρελά κέφια» είπε η Μιράντα. «Αυτό ήταν το καλύτερο που είχες για απόψε;»

Άρπαξα τον καρπό της. «Δεν με άφησες να τελειώσω»
είπα. «Και τότε, ρίχνει και το δεύτερο κουτί ο μικρός».

Η Τζούλι έβαλε τα γέλια. «Τι κρίμα».

Η Μιράντα έστρεψε τα μάτια ψηλά. «Τι συναρπαστική που είναι η ζωή σου, Κέιτλιν. Η καρδιά μου κοντεύει να σπάσει. Για ξαναπές το».

«Καλά, καλά» είπα. «Δεν είναι και ό,τι πιο φοβερό να δουλεύει κανείς στον πάγκο του ποπκόρν του Cineplex. Εσύ δηλαδή τι έκανες σήμερα που ήταν τόσο συναρπαστικό;»

Η Μιράντα στέναξε. «Είτε το πιστεύεις είτε όχι, αυτό το τσίζμπεργκερ είναι η καλύτερη στιγμή μου σήμερα». Το έφερε στο στόμα της και δάγκωσε μια μικρή μπουκιά. Η ντομάτα γλίστρησε από το ψωμάκι και έπεσε στο πιάτο της.

«Πρέπει να μάθεις πώς να το δουλεύεις το τσίζμπεργκερ»
είπε η Τζούλι. Δεν ήταν και τόσο αστείο, βάλαμε όμως και οι τρεις τα γέλια.

Η Τζούλι κι εγώ είμαστε φίλες από την τρίτη γυμνασίου, αν και είμαστε πολύ διαφορετικές μεταξύ μας. Εκείνη είναι πάντα σαρκαστική και στρέφει τα μάτια ψηλά και

κάνει αστεία σχόλια. Ίσως είναι κάπως σκληρό το χιούμορ της, εδώ που τα λέμε.

Προσωπικά δεν είμαι και καμιά μαζορέτα, προσπαθώ όμως να βλέπω τη θετική πλευρά των πραγμάτων. Παθιάζομαι. Ενθουσιάζομαι. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Δεν μπορώ να κρατηθώ. Προσπαθώ να απολαμβάνω ακόμα και πράγματα που οι άλλοι μπορεί να βρίσκουν βαρετά, όπως τις βάρδιές μου μετά το σχολείο στον πάγκο του ποπκόρν.

Είμαι παρορμητική. Και συναισθηματική. Κλαίω συνέχεια σε ταινίες και σειρές της τηλεόρασης. Δεν ντρέπομαι για αυτό.

Δε νομίζω ότι έχω δει ποτέ τη Μιράντα να κλαίει. Ούτε και να ενθουσιάζεται με κάτι. Είναι πάντα απόμακρη και κάνει αστεία. Δεν είναι ντροπαλή. Απλώς είναι κλεισμένη στον εαυτό της, νομίζω.

Θα μπορούσε να ήταν πραγματικά ελκυστική η Μιράντα, αν έχανε λίγο βάρος και έκανε κάτι με τα καστανά, σαν πράσα μαλλιά της. Και τα γυαλιά πρέπει να φύγουν. Ο πλαστικός κόκκινος σκελετός τα κάνει να μοιάζουν με γυαλιά κολύμβησης.

Η Τζούλι κι εγώ της λέμε συνέχεια πως θα ήταν πολύ καλύτερη με φακούς επαφής. Εκείνη όμως λέει πως δεν θέλει να χάσει κοφτερά μαραφέτια μες στα μάτια της. Ξεροκέφαλη.

Δεν την κρίνω καθόλου, Ημερολόγιο. Προσπαθώ απλώς να την περιγράψω. Είναι καλή φίλη. Ποτέ δε θα δει αυτά που γράφω εδώ πέρα. Κανείς δε θα τα δει. Θέλω όμως να είμαι όσο πιο ακριβής και ειλικρινής μπορώ.

Η Τζούλι δεν τρώει κρέας, για αυτό είχε πάρει ένα τοστ με τυρί και μοιραστήκαμε μια μερίδα πατάτες. Θα μπορούσαμε να ήμασταν αδελφές οι δυο μας. Τα μαλλιά της έχουν σχεδόν το ίδιο ξανθό χρώμα με τα δικά μου, και έχουμε και οι δύο σοβαρά, καστανά μάτια. Της αρέσει να φοράει κατακόκκινο κραγιόν, που κάνει το πρόσωπό της να φαίνεται πιο φωτεινό από το δικό μου.

Έχουμε την ίδια ηλικία, νομίζω όμως πως δείχνει μεγαλύτερη. Ίσως γιατί είναι πεντέξι εκατοστά ψηλότερη από εμένα. Και, το παραδέχομαι, ντύνεται καλύτερα. Η θεία της της στέλνει όλη την ώρα κάτι τέλεια μπλουζάκια και φούστες από τη Νέα Υόρκη.

Η Τζούλι είναι πολύ πρακτική και ήρεμη. Το επίθετό της είναι Νέλο και τη φωνάζω Μέλο Νέλο. Πάντα με προειδοποιεί να μην πέφτω με τα μούτρα σε καθετί και να προσέχω διάφορους τύπους και να χαλαρώνω και να μην είμαι τόσο συναισθηματική.

Εγώ πάντα την κατηγορώ ότι είναι πολύ διστακτική και δεν ρισκάρει, ότι είναι πάντα προβλέψιμη. Φυσικά, εκείνη πιστεύει ότι το να είναι κανείς προβλέψιμος είναι καλό. Μπορεί να μοιάζουμε, οι προσωπικότητές μας όμως είναι τελείως διαφορετικές.

Η Μιράντα έσκυψε κοντά μου και μύρισε τα μαλλιά μου.

Την κοίταξα καχύποπτα. «Αρχισες να τα χάνεις ή μου φαίνεται;»

«Όχι. Τα μαλλιά σου μυρίζουν ποπκόρν» είπε. «Είναι τέλεια μυρωδιά. Θα 'πρεπε να φτιάξει κανείς άρωμα ποπκόρν».

«Εκατομμύρια θα έβγαζες μ' αυτή την ιδέα» είπε η Τζούλι. «Εγώ πάντως θα το αγόραζα. Και τι λέτε για άρωμα μπέικον; Μια περιουσία θα βγάzaμε».

«Νόμιζα πως ήσουν χορτοφάγος» είπα.

Με κοίταξε σμίγοντας τα φρύδια. «Δεν τρώω μπέικον. Αυτό δε σημαίνει ότι δεν μπορώ να το φωράω».

Αναστέναξα. «Όταν πάω σπίτι, βάζω διπλή δόση σαμπουάν. Δεν μπορώ όμως να ξεφορτωθώ τη μυρωδιά του ποπκόρν».

Η Τζούλι έριξε κι άλλο αλάτι στο πιάτο με τις πατάτες. «Τρως ποτέ από το ποπκόρν όσο περιμένεις τον επόμενο πελάτη;»

Χαμογέλασα πονηρά. «Αν μπορούσε ο Ρίικι, θα μετρούσε μέχρι και το τελευταίο σπυρί, αλλά δεν μπορεί. Όταν δεν κοιτάει, τρώω μια δυο χούφτες».

Η Μιράντα έστρεψε πάλι τα μάτια ψηλά. «Για ποπκόρν θα μιλάμε όλη νύχτα; Δεν ξέρει καμία κανένα καλό κουτσομπολιό;»

Της έδωσα μια μαλακή σπρωξιά. «Σήκω. Θέλω να πάω τουαλέτα».

Σύρθηκε έξω από το τραπέζι και σηκώθηκε όρθια. Γλίτρησα έξω κι εγώ. «Μην πείτε τίποτα ενδιαφέρον μέχρι να γυρίσω».

«Κανένα πρόβλημα» είπε η Μιράντα.

Το Δέφτις έχει μία μόνο τουαλέτα απέναντι από την πόρτα της κουζίνας. Έπρεπε να περιμένω στη σειρά πίσω από άλλα δύο κορίτσια που ήξερα από το σχολείο. Μιλούσαν για τη συναυλία μιας μέταλ μπάντας που είχαν πάει,

στο Αρένα του Μάρτινσβιλ. Έλεγαν ότι ήταν φοβερή. Είχαν θέσεις στην τρίτη σειρά και οι ταξιθέτες είχαν μοιράσει στον κόσμο ωτασπίδες, για να μην κουφαθούν.

Ύστερα άρχισαν να μιλούν για τις ανοιξιάτικες ζέστες και τι έκαναν στα μαλλιά τους. «Έξτρα μαλακτική» ήταν η μία λύση. «Μισό μπουκάλι βάζω κάθε πρωί». Ενδιαφέρουσα ιδέα.

Όταν βγήκα από την τουαλέτα, έπεσα πάνω σε ένα κορίτσι με ίσια μαύρα μαλλιά, σκούρα καστανά μάτια και μαύρο κραγιόν, που τόνιζε το χλωμό της δέρμα. Κρατούσε μια άσπρη σακούλα με τσίζμπεργκερ.

Η σακούλα γλίστρησε από το χέρι της όταν έπεσα πάνω της. Σκύψαμε και οι δύο να την πιάσουμε και τσουγκρίσαμε τα κεφάλια μας.

«Συγγνώμη» είπε αμέσως με φωνή σιγανή. «Συγγνώμη». Παρόλο που έφταιγα εγώ.

Της έδωσα την τσάντα.

Ήξερα ποια ήταν.

Η Ντίνα Φίαρ.

Αυτό που δεν ήξερα όμως ήταν πως θα άλλαζε για πάντα η ζωή μου.

3

Η Ντίνα Φίαρ φορούσε τεράστια γυαλιά με μαύρο σκελετό. Τα σκούρα μάτια της έδειχναν γουρλωτά από κάτω, κάνοντάς τη να μοιάζει με κουκουβάγια. Φορούσε μακρυμάνικο μαύρο ζιβάγκο, παρά τη ζεστή βραδιά, πάνω από μία ίσια, κοντή μαύρη φούστα και μαύρο κολάν. Πρόσεξα τα σκουλαρίκια της – μικρές ασημένιες νεκροκεφαλές. Είχε και στη μύτη μια ασημένια νεκροκεφαλή.

«Συγγνώμη» είπα αμήχανα. «Δεν έβλεπα πού πήγαινα. Θα...»

«Δεν πειράζει, Κέιτλιν». Ένιωσα ένα μικρό σκίρτημα έκπληξης. Δεν είχα φανταστεί ότι ήξερε η Ντίνα το όνομά μου. Τα μάτια της στράφηκαν στον καρπό μου. «Μου αρέσει το βραχιόλι σου». Κοιτούσε το ασημένιο βραχιόλι που μου είχαν φέρει οι γονείς μου από τις διακοπές τους στις Μπαχάμες.

Έκπληκτη την είδα να τυλίγει το χέρι της γύρω από τον καρπό μου και το βραχιόλι. Ήταν ζεστό και στεγνό το χέρι της. Τα νύχια της ήταν βαμμένα το μισό μαύρο και το άλλο μισό άσπρο. Κράτησε για αρκετή ώρα τον καρπό μου. «Έχει δυνάμεις;»

Μιλούσε τόσο σιγά, που δεν ήμουν σίγουρη αν άκουσα καλά. «Δυνάμεις; Το βραχιόλι;»

Ένευσε καταφατικά. Τα ίσια, μαύρα της μαλλιά κύλησαν στο μέτωπό της. Άφησε τον καρπό μου για να τα σπρώξει πίσω.

«Δε... δε νομίζω» είπα. Γέλασα. Πλάκα έκανε;

Έπιασε τη σακούλα με τα τσίζμπεργκερ με το άλλο χέρι. «Σε έχω δει στο εμπορικό, Κέιτλιν» είπε.

Κούνησα το κεφάλι. «Ναι. Δουλεύω στο Cineplex μερικά απογεύματα». Γύρισα και έριξα μια ματιά στην Τζούλι και τη Μιράντα, που παρακολουθούσαν από το πίσω μέρος του εστιατορίου. «Καλύτερα να πάω στις φίλες μου. Τα λέμε, Ντίνα».

Τα κουκουβαγίσια μάτια της καρφώθηκαν στα δικά μου. Ήθελα να γυρίσω και να φύγω, ήταν όμως σαν να με κρατούσαν εκεί. «Μερικές φορές βλέπω πράγματα» είπε. «Μερικές φορές ξέρω πράγματα για κάποιους».

Δεν ήξερα πώς να απαντήσω σε αυτό. Μία σερβιτόρα που κρατούσε έναν δίσκο γεμάτο τσίζμπεργκερ πάνω από το κεφάλι της προσπάθησε να περάσει ανάμεσά μας. Το χρησιμοποίησα σαν δικαιολογία για να ξεγλιστρήσω. Κούνησα το χέρι στην Ντίνα και έφυγα. Για κάποιον λόγο ένιωθα ένα μυρμηγκιασμα στον καρπό μου, εκεί που είχε πιάνσει το βραχιόλι μου.

Η Μιράντα σηκώθηκε για να περάσω στη θέση μου. Κάθισα και πρόλαβα να δω την Ντίνα Φίαρ να βγαίνει από το εστιατόριο, με τα μακριά μαλλιά να ανεμίζουν πίσω της.

«Από πότε την ξέρεις;» ρώτησε η Τζούλι.

«Δεν την ξέρω» είπα. «Κόντεψα να τη ρίξω κάτω κι αρχίσαμε να μιλάμε».

«Αυτή το έχει κάνει επιστήμη το γκοθ» είπε η Μιράντα.
«Εμένα μου φέρνει τρελή ανατριχίλα» είπε η Τζούλι.
«Δεν είναι και τόσο χάλια» είπα εγώ.

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Επειδή δηλαδή είναι από την οικογένεια των Φίαρ, πρέπει να φοράει κατάμαυρα ρούχα και μαύρο κραγιόν, να έχει μαύρα νύχια και να τριγυρίζει σαν καμιά μάγισσα; Γιατί δεν επαναστατεί; Να φοράει έντονα χρώματα; Να γίνει μαζορέτα; Να βάλει υποψηφιότητα για βασίλισσα του χορού;»

Η Τζούλι γέλασε.

«Εμένα μου φάνηκε πολύ ντροπαλή» είπα. «Είναι τόσο μαζεμένη. Έχει λέτε καθόλου φίλους; Την έχετε δει ποτέ να κάνει παρέα με κανέναν από το σχολείο;»

«Δε θυμάμαι να την έχω δει ποτέ στο σχολείο» είπε η Τζούλι.

«Και δεν προσπαθεί να κάνει φίλους» είπε η Μιράντα. «Βρεθήκαμε μια φορά στο ίδιο πάρτι γενεθλίων. Προσπάθησα να της μιλήσω. Είναι όμως κολλημένη με τα φαντάσματα και τα παραφυσικά φαινόμενα και τα ζόμπι. Όλο για κάτι ταινίες που δεν έχω ξανακούσει μιλούσε. Νομίζω δηλαδή ότι μιλούσε για ταινίες.»

«Ίσως να μην έχει άλλη επιλογή» είπα, χωρίς να είμαι ακριβώς σίγουρη γιατί υπερασπιζόμουν την Ντίνα Φίαρ. Μάλλον πάντα μου αρέσει να παίρνω το μέρος του αδικημένου. Ίσως πάλι να μου αρέσει απλώς να τα βάζω με τη Μιράντα. «Με τέτοια οικογένεια που έχει...»

«Σκέτο κλισέ οικογένειας Φίαρ είναι» πετάχτηκε κι η Τζούλι.

Ένωθα ακόμη το μυρμήγκιασμα στο βραχιόλι μου, σαν να είχε ηλεκτριστεί με κάποιον τρόπο. Έφαγα μερικές πατάτες. Είχαν κρυσώσει πια. Στράφηκα στη Μιράντα. «Θα κάνεις πάρτι αποφοίτησης;»

Δε με άκουσε. Κοιτούσε ένα τραπέζι κοντά στο μπροστινό μέρος του εστιατορίου.

«Πρέπει να κάνει πάρτι η Μιράντα» είπε η Τζούλι. «Δεν μπορώ να κάνω εγώ. Είναι πολύ μικρό το σπίτι μου».

«Θα μπορούσαμε να το κάνουμε στην πίσω αυλή σας» είπα. «Δε θα είναι καν εδώ οι γονείς μου. Θα είναι για δύο βδομάδες στη Νότιο Αφρική, σε επαγγελματικό ταξίδι. Το πιστεύεις ότι θα χάσουν την αποφοίτηση;»

«Να κάνουμε τότε το πάρτι στο δικό σου σπίτι» είπε η Τζούλι. «Χωρίς γονείς. Θα είναι τέλεια».

Η Μιράντα κοιτούσε ακόμη το τραπέζι μπροστά. Με σκούντησε στον ώμο. «Ποιος είναι εκείνος ο τύπος που σε κοιτάει σαν χαζός εκεί πέρα; Τον ξέρεις;»

Ακολούθησα το βλέμμα της. Μία σερβιτόρα με μπλε στολή καθάριζε ένα τραπέζι και μου έκοβε τη θέα. «Ποιος τύπος;»

«Τον βλέπεις;» Η Μιράντα μού γύρισε το κεφάλι. «Ο τύπος με το κόκκινο φούτερ με την κουκούλα; Σε κοιτάζει σαν να είναι υπνωτισμένος».

«Υπνωτισμένος από την ομορφιά σου» είπε η Τζούλι. Δεν μπόρεσα να καταλάβω αν έκανε πλάκα.

Κατάφερα τελικά να δω τον τύπο, που καθόταν μόνος του σε ένα μικρό, τετράγωνο τραπέζι στην άκρη της καρτέκλας, χωρίς να δίνει καμία σημασία στο φαγητό του. Και

ναι, το βλέμμα του ήταν καρφωμένο πάνω μου. Ήταν κάπως νόστιμος. Φορούσε μαύρη μπλούζα κάτω από το ανοιχτό κόκκινο φούτερ με την κουκούλα. Μια τούφα σκουροκάστανα μαλλιά έπεφτε στο μέτωπό του. «Δεν τον ξέρω» είπα.

«Εκείνος πάντως νομίζει ότι σε ξέρει» είπε η Μιράντα.

Κοίταξα πιο προσεκτικά. «Όχι. Δεν τον έχω ξαναδεί. Δε νομίζω να πηγαίνει στο Σέιντισταϊντ».

«Ούτε που έχει βλεφαρίσει» είπε η Τζούλι. «Μπορεί να θέλει να κάνετε διαγωνισμό βλέμματος».

«Θα το μάθω» είπα. «Δεν κολλάω». Έδωσα μια σκουντιά στο παχουλό μπράτσο της Μιράντα. Εκείνη σηκώθηκε υπάκουα για να περάσω.

Η Τζούλι έφερε το χέρι στο στόμα. Το κάνει συχνά. Σοκάρεται πολύ εύκολα. «Αλήθεια θα πας να του μιλήσεις;»

«Σιγά το πράγμα» μουρμούρισα. Πέρασα ανάμεσα από τα δυο κορίτσια που κάθονταν εκείνη την ώρα στο τραπέζι απέναντί μας και πήγα να βρω τον κύριο Κόκκινο Φούτερ.

Είχε φοβερά γκριζοπράσινα μάτια, που γούρλωσαν όταν τον πλησίασα. Έβαλα τα χέρια στη μέση. «Ει» είπα. «Πώς πάει;»

Ανασήκωσε τους ώμους. «Όχι κι άσχημα». Είχε ωραίο χαμόγελο και ένα μικρό λακκάκι στο ένα του μάγουλο.

«Εμένα κοιτούσες;» ζήτησα να μάθω.

Γέλασε πονηρά. «Νομίζεις συχνά πως σε κοιτάζει ο κόσμος;»

«Απάντησε σε αυτό που ρώτησα» είπα. «Με κοιτούσες;»

Ανασήκωσε ξανά τους ώμους. «Μπορεί». Μου άρεσε ο

τρόπος που ζάρωναν τα απίστευτα εκείνα γκριζοπράσινα μάτια όταν χαμογελούσε.

Του χαμογέλασα κι εγώ. «Γιατί με κοιτούσες;»

«Γιατί έχεις ένα κομμάτι μαρούλι στο πιγούνι». Σήκωσε το χέρι, το τράβηξε και μου το έδειξε.

Ε, ναι, Ημερολόγιο, περίμενα κάτι πιο ρομαντικό. Φυσικά και ντράπηκα. Δεν ήθελα όμως να γυρίσω και να το βάλω στα πόδια. Είχε κάτι –εκτός του ότι ήταν γλύκας– που έβρισκα ελκυστικό.

Σταύρωσα τα χέρια στο στήθος. «Πώς σε λένε;»

«Μπλέιντ».

«Αλήθεια τώρα» είπα.

«Αλήθεια λέω. Μπλέιντ με λένε. Οι γονείς μου ήθελαν να έχω μυαλό κοφτερό σαν λεπίδα».

Γέλασα. «Πάω στοίχημα ότι την έχεις ξαναπεί αυτή την ατάκα».

«Αλήθεια είναι» είπε.

«Εμένα με λένε...» άρχισα να λέω. Σήκωσε όμως το χέρι να με σταματήσει.

«Άσε με να μαντέψω» είπε. «Είμαι καλός στο να μαντεύω ονόματα. Έχω ταλέντο».

Πέρασα από δίπλα του, πήρα μια καρέκλα και κάθισα απέναντί του. Έριξα μια ματιά στην Τζούλι και τη Μιράντα στο τραπέζι μας, που παρακολουθούσαν όλο περιέργεια. «Για να δούμε».

Τα μάτια του καρφώθηκαν στα δικά μου. Με μελετούσε. «Σε λένε Τάμπιθα» είπε.

Κόντεψα να πνιγώ. «Τάμπιθα;»

Ένευσε καταφατικά. «Πώς σε λένε οι φίλοι σου; Τάμπι;»
Ένευσα κι εγώ. «Ναι. Τάμπι με λένε. Πώς το βρήκες;
Απίστευτο. Σου το είπε μήπως κάποιος;»

Τα μάγουλά του ρόδισαν. «Όχι βέβαια. Σου το είπα. Έχω
ταλέντο στη μαντεψιά ονομάτων».

Έσκυψα πάνω από το τραπέζι και τον κοίταξα με νόημα.
«Και σε τι άλλο έχεις ταλέντο, Μπλέιντ;»

Ανασήκωσε τους ώμους. «Πώς είναι στ' αλήθεια το όνο-
μά σου;»

«Κέιτλιν».

«Το φαντάστηκα. Αυτό θα έλεγα μετά».

Μερικά λεπτά αργότερα, ύστερα από λίγο πρώτης τά-
ξεως φλερτ, είπα γεια στις δυο φίλες μου και βγήκα από
το εστιατόριο μαζί του. Πού θα πηγαίναμε; Ιδέα δεν είχα.
Το μόνο που ήξερα ήταν ότι ύστερα από λίγα μόλις λεπτά,
ένιωθα φοβερά άνετα μαζί του. Κάτι παραπάνω από άνετα.
Μου άρεσε σίγουρα πολύ και ήθελα να είμαστε μαζί.

Αυτό είναι άραγε ο έρωτας με την πρώτη ματιά;

Δύσκολο να το πιστέψεις, όμως πέρασε πραγματικά από
το μυαλό μου η ερώτηση καθώς βγαίναμε στη ζεστή βραδιά
του Απριλίου, με μια απαλή, δροσερή αύρα να χαϊδεύει τα
μάγουλά μου, που έκαιγαν, τα αρώματα από τα τσιζμπερ-
γκερ του Λέφτις να πλημμυρίζουν την ατμόσφαιρα και ένα
φωτεινό μισοφέγγαρο στον μαβή ουρανό.

Ξέρω, ξέρω. Σαν χαζορομάντζο ακούγεται. Μερικές φο-
ρές όμως η ζωή μιμείται εκείνη την περίεργη, εξωπραγμα-
τική ευτυχία που βλέπεις συνήθως μόνο στην τηλεόραση.

Κι αυτή ήταν σίγουρα μια από αυτές τις φορές.

Ο Μπλέιντ έφερε το χέρι στην πλάτη μου καθώς περπατούσαμε. Φάνταζε τελείως φυσιολογικό. Σαν να περπατούσαμε χρόνια μαζί. Αναρωτήθηκα αν ένιωθε κι εκείνος το ίδιο.

Περάσαμε την οδό Ντιβίζιον και το λύκειο, με το κιτρινωπό φως του φεγγαριού να αντανακλάται στα σκοτεινά του παράθυρα, και προχωρήσαμε προς τα σπίτια που βρίσκονταν απέναντι από το πάρκο Σέιντσιαϊντ.

Για τι μιλούσαμε; Ούτε που θυμάμαι, Ημερολόγιο. Μιλούσαμε για το σχολείο. Η οικογένεια του Μπλέιντ είχε μετακομίσει στο Σέιντσιαϊντ το περασμένο φθινόπωρο κι εκείνος πήγαινε στο Ακάντεμι. Είναι το ιδιωτικό λύκειο στην άλλη πλευρά της πόλης. Μιλούσε για το παλιό του σπίτι στο Σέικερ Χάιτς και πόσο τον είχε πειράξει που άφησε τους φίλους του από εκεί.

Έλεγε ότι έπαιζε συνθεσάιζερ και κιθάρα, και ότι ήταν σε ένα τζαζ κουαρτέτο στο σχολείο. Ήταν σχεδόν σίγουρος ότι θα έμπαινε στο Όμπερλιν. Ήταν άρρωστος όμως ένα εξάμηνο και δεν μπορούσε να αποφοιτήσει με την υπόλοιπη τάξη του τον Ιούνιο.

Του είπα ότι με είχαν δεχτεί στο κολέγιο Μίντλμπερι στο Βερμόντ, εκεί που πήγαινε και η αδελφή μου η Τζεν. Οι γονείς μου όμως δεν είχαν καταφέρει ακόμη να μου βγάλουν φοιτητικό δάνειο. Είπα ότι είχα δοκιμάσει να πάρω την Υποτροφία Δημιουργικής Γραφής, αλλά υπήρχε πολύ μεγάλος ανταγωνισμός. Δεν τα είχα καταφέρει.

Έστρεψε τα φοβερά εκείνα γκριζοπράσινα μάτια πάνω μου. «Σου αρέσει να γράφεις;»

Ήμουν έτοιμη να απαντήσω, όταν μου τράβηξε την προσοχή κάτι από την άλλη πλευρά του δρόμου. Άκουσα να παίζει τέρμα χορευτική μουσική και είδα ένα μεγάλο κατάφωτο σπίτι. Από την μπροστινή τζαμαρία, έβλεπα κόσμο να χορεύει. Ο κόσμος έφτανε ως έξω, στη μεγάλη βεράντα. Φωνές και γέλια.

Και τότε μού ήρθε μία από εκείνες τις ιδέες μου. Άρπαξα τον Μπλέιντ από το χέρι. «Ει, Μπλέιντ» είπα. «Έλα να κάνουμε κάτι τρελό».

ΤΟ ΝΕΚΡΟ ΑΓΟΡΙ

Η Κέιπλιν δεν είχε ποτέ κανονικό αγόρι. Όταν αρχίζει να βγαίνει με τον Μπλέιντ, παθιάζεται με τη σχέση τους. Αγνοεί τις φίλες της που την προειδοποιούν πως μπορεί εκείνος να μην είναι ό,τι φαντάζεται, και πως το παίρνει όλο αυτό πολύ στα σοβαρά. Η Κέιπλιν είναι ερωτευμένη. Δεν τη νοιάζει αν θα χάσει τις φίλες της. Το μόνο που θέλει είναι ο Μπλέιντ. Όταν όμως τον βλέπει με ένα άλλο κορίτσι, τα χάνει τελείως. Κάτι σπάει μέσα της. Γίνεται έξω φρενών. Κι όταν ξαναβρίσκει τα λογικά της, συνειδητοποιεί ότι ο Μπλέιντ είναι νεκρός — κι ότι τον έχει σκοτώσει. Αν είναι όμως νεκρός, πώς γίνεται να την κοιτάζει μέσα σε ένα κατάμεστο γήπεδο από τις απέναντι κερκίδες;

Ο Ρ. Λ. Στάν επιστρέφει θριαμβευτικά στην εξαιρετικά πετυχημένη σειρά Οδός Τρόμου, απ' όπου ξεκίνησε την καριέρα του ως συγγραφέας ιστοριών θρίλερ για το εφηβικό κοινό.

ISBN: 978-618-03-3194-3

9 786180 331943

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83194

metaixmio.gr